

Sygn. akt II CSK 100/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa B. S.

przeciwko Gminie Miastu Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 września 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwane Miasto Ł. wniosło skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 września 2016 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W uzasadnieniu tego wniosku wskazano, że w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne tj. wymaga wyjaśnienia, czy w przypadku tzw. „luki planistycznej” ocena dotychczasowego przeznaczenia nieruchomości, a tym samym również możliwość potencjalnego jej wykorzystania przed uchwaleniem nowego planu miejscowego może być dokonywana w oderwaniu od poprzednio obowiązującego planu, który utracił moc w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu

i zagospodarowaniu przestrzennym i opierać się może wyłącznie na wiadomościach specjalnych posiadanych przez biegłego rzeczoznawcę do spraw szacowania wartości nieruchomości, który swoje wnioski wywodzi z analizy rynkowej danego obszaru, w którym położona jest nieruchomość.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.).

Zarówno sformułowane zagadnienie prawne jak i jego uzasadnienie nie usprawiedliwiają rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. Przede wszystkim trzeba mieć na względzie, że przedstawione zagadnienie powinno mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy a zatem powinno odnosić się do rzeczywistych uchybień Sądu drugiej instancji wytkniętych w skardze kasacyjnej. Wobec tego trzeba zwrócić uwagę, iż wbrew opisowej części zagadnienia prawnego, z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd drugiej instancji uwzględnił postanowienia dotychczasowego planu zagospodarowania przestrzennego z dnia 2 czerwca 1993 r. Nie ma też uzasadnionych podstaw do stwierdzenia, iż ocena potencjalnych możliwości korzystania z nieruchomości została dokonana wyłącznie na podstawie opinii biegłego. W końcu trzeba mieć na względzie, iż do zagadnienia dotyczącego wykorzystania nieruchomości w sposób

dotychczasowy w kontekście zastosowania art. 36 ust. 1 u.p.z.p. Sąd Najwyższy odnosił się wielokrotnie przyjmując, że analizowane pojęcia nie łączy wyłącznie z faktycznym korzystaniem z nieruchomości, lecz wystarczające jest ustalenie potencjalnej możliwości korzystania z niej w zamierzony sposób, i to niezależnie od tego, czy uprawniony te potencjalne możliwości jakkolwiek już zrealizował (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 19 grudnia 2006 r., V CSK 332/06; 8 stycznia 2009 r., I CNP 82/08; 11 września 2009 r., V CSK 46/09; 5 lipca 2012 r., IV CSK 619/11; i 9 kwietnia 2015 r., II CSK 336/14; z dnia 9 września 2015 r., IV CSK 754/14; z dnia 9 września 2015 r., I CSK 754/14).

W posumowaniu trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aw

aj